

Nr 169.

Kungl. Maj:ts nådiga proposition till riksdagen med förslag till lag om tillägg till lagen den 14 juni 1917 om införsel i avlöning, pension eller livränta m. m.; given Stockholms slott den 19 mars 1918.

Under återopande av bilagda i statsrådet och lagrådet förda protokoll vill Kungl. Maj:t härmed, jämlikt § 87 regeringsformen, föreslå riksdagen att antaga härvid fogade förslag till

1) lag om tillägg till lagen den 14 juni 1917 om införsel i avlöning, pension eller livränta,

2) lag om ändrad lydelse av 1 § i lagen den 14 juni 1917 om förbud för vissa underhållsskyldiga att avflytta från riket samt

3) lag om ersättning i vissa fall av allmänna medel till vittnen i mål enligt 75 § i lagen om fattigvården.

Kungl. Maj:t förbliver riksdagen med all kungl. nåd och ynnest städse välbevågen.

G U S T A F.

Eliel Löfgren.

Förslag

till

Lag

om tillägg till lagen den 14 juni 1917 om införsel i avlöning, pension eller livränta.

Häriigenom förordnas, att till lagen den 14 juni 1917 om införsel i avlöning, pension eller livränta skall fogas en ny paragraf av nedan angivna lydelse:

20 §.

Är enskild försörjningsskyldig enligt myndighets beslut pliktig att till fattigvårdssamhälle utgiva bidrag till den försörjningsberättigades underhåll för tid efter beslutets meddelande, skall beträffande sådant bidrag vad i denna lag är stadgat om införsel i avlöning, pension eller livränta för underhållsbidrag, som utgår till den underhållsberättigade, äga motsvarande tillämpning.

Denna lag skall träda i kraft den 1 januari 1919.

Förslag

till

L a g

om ändrad lydelse av 1 § i lagen den 14 juni 1917 om förbud för vissa underhållsskyldiga att avflytta från riket.

Härigenom förordnas, att 1 § i lagen den 14 juni 1917 om förbud för vissa underhållsskyldiga att avflytta från riket skall hava följande ändrade lydelse:

1 §.

Den, som enligt rättens eller domarens beslut eller skriftligt, av två personer bevittnat avtal är pliktig att till fullgörande av lagstadgad underhållsskyldighet utgiva underhållsbidrag till barn eller adoptivbarn under femton år, må ej avflytta från riket, med mindre han hos överexekutor i den ort, där han har sitt hemvist, ställt av överexekutor godkänd pant eller borgen för underhållsskyldighetens fullgörande, till dess barnet fyllt femton år.

Vad sålunda stadgats skall äga tillämpning jämväl beträffande enskild försörjningsskyldig, som enligt myndighets beslut är pliktig att till fattigvårdssamhälle utgiva bidrag till försörjning av barn eller adoptivbarn under femton år; och skall i sådant fall vad i denna lag sägs om underhållsberättigad gälla fattigvårdssamhället.

Borgen må ej godkännas, med mindre den ingåtts såsom för egen skuld och, där borgesmännen äro flera, de borgat en för alla och alla för en.

Det åligger överexekutor att, där den underhållsberättigades hemvist är känt, till denne med posten avsända underrättelse därom att säkerhet blivit ställd.

Denna lag skall träda i kraft den 1 januari 1919.

Förslag

till

Lag

**om ersättning i vissa fall av allmänna medel till vittnen i mål enligt
75 § i lagen om fattigvården.**

Härigenom förordnas som följer:

Har i mål, som avses i 75 § av lagen om fattigvården, någon efter förordnande av Konungens befallningshavande blivit inkallad för att inför domstol höras såsom vittne eller upplysningsvis, njute han ersättning för inställelsen av allmänna medel efter enahanda grunder och i samma ordning, som stadgas angående ersättning av allmänna medel till vittnen i brottmål; skolande sådan kostnad alltid stanna å statsverket.

Denna lag skall träda i kraft den 1 januari 1919.

Utdrag av protokollet över justitiedepartementsärenden, hållet inför Hans Maj:t Konungen i statsrådet å Stockholms slott fredagen den 8 februari 1918.

Närvarande:

Hans excellens herr statsministern EDÉN,
Hans excellens herr ministern för utrikes ärendena HELLNER,
Statsråden: PETERSSON,
SCHOTTE,
PETRÉN,
NILSON,
LÖFGREN,
friherre PALMSTIERNA,
RYDÉN,
UNDÉN,
THORSSON.

Efter gemensam beredning med chefen för civildepartementet anförde chefen för justitiedepartementet, statsrådet Löfgren:

»Chefen för civildepartementet har förut denna dag i sitt yttrande till statsrådsprotokollet beträffande det förslag till lag om fattigvården, som Kungl. Maj:t beslutat förelägga riksdagen, framhållit, att i anledning av vissa stadganden i nämnda lag erfordrades lagbestämmelser i andra ämnen, vilka tillhörde justitiedepartementet, och att det därför torde ankomma på mig att framlägga förslag i berörda hänseenden. Sålunda vore det av nöden att införa lagbestämmelser om införsel i avlöning, pension eller livränta för försörjningsbidrag, om förbud för vissa försörjningspliktiga att avflytta från riket samt om ersättning i vissa fall av allmänna medel till vittnen i mål enligt den föreslagna lagen om fattigvården.

Av dessa spörsmål tillåter jag mig först att till behandling upptaga frågan om

Införelse i avlöning, pension eller livränta för försörjningsbidrag.

*Fastställande
av framtida
försörjnings-
bidrag.*

I 66 § av det för riksdagen framlagda förslaget till fattigvårdslag stadgas, att om fattigvård enligt 1 § lämnats någon, för vilkens försörjning annan enligt 3 § är ansvarig, och behovet av fattigvård finnes vara stadigvarande, den försörjningspliktige må kunna åläggas att till fattigvårdssamhället å lämpliga tider, så länge behovet av fattigvård fortfar, utgiva skäligt bidrag till den försörjningsberättigades underhåll. Det heter vidare i samma paragraf, att, om den försörjningsberättigade eller den försörjningspliktige kommer i förändrade förhållanden, försörjningsbidraget må utan hinder av förut meddelat beslut jämkas efter som skäligt finnes.

Beträffande fattigvårdslagstiftningskommitténs motivering till motsvarande stadgande i dess förslag, 68 §, och de däröver avgivna yttrandena m. m. hänvisas till chefens för civildepartementet förutnämnda anförande.

Införelse.

Kommittén erinrar i sina motiver, att ifråga om verkställighet av utslag, varigenom krav på ersättning för lämnad fattigvård bifallits, enahanda regler böra gälla som ifråga om verkställighet av domstols utslag, varigenom betalningsskyldighet blivit någon ålagd, samt att detta ansetts följa av sakens natur och således lika litet som i fattigvårdsförordningen behövt i förslaget särskilt utsägas. Då erfarenheten givit vid handen, att många svårigheter möta för uttagande i vanlig ordning av fattigvårdssamhällets fordran, hade, enligt vad kommittén meddelar, från flera håll uttalats önskan om beredande av möjlighet till en mera effektiv exekution samt påfördrats lagbestämmelser därom, att den underhållsskyldiges icke förfallna arbetsförtjänst, pension och dylikt kunde utmätas för försörjningsbidrags gäldande. Förslag i sådan riktning hade framställts av fattigvårdskongressen 1906, av centralförbundets för socialt arbete (C. S. A:s) fattigvårdskommitté, av fattigvårdsmötet för Skåne 1910, vars resolution med instämmanden från 997 av rikets kommuner år 1911 i petitionsväg ingivits till Kungl. Maj:t, samt i en av allmänna svenska prästföreningen år 1913 till Kungl. Maj:t ingiven skrivelse.

Kommittén.

Efter att hava behandlat frågan om fastställande av framtida försörjningsbidrag (68 § i kommitténs förslag), anför kommittén följande:

»Även om man kan hysa grundad förhoppning att det nu föreslagna förfarandet skall medföra ett godvilligt fullgörande av försörjningsplikten i vida större omfattning än nu, är det emellertid nödigt, för att detta förfarande må

erhålla verklig betydelse, att möjlighet beredes att även hos en tredskande eller försumlig försörjare uttaga det fastställda bidraget. Då ett flertal dylika försörjare sakna utmättningsbara tillgångar, gäller det härvid att kunna för ändamålet tillgodogöra sig deras lön eller arbetsförtjänst. Det har därför, i samband med yrkandet på fastställande av framtida försörjningsbidrag, jämväl påyrkats, att till gäldande av detta bidrag utmätning borde få äga rum i den försörjningspliktiges ej förfallna lön, pension och dylika inkomster. Uti förslag, som av lagberedningen efter samråd med kommittén uppgjorts och är avsett att inom kort framläggas, har föreslagits rätt till införsel i avlöning, pension och livränta till gäldande av underhållsbidrag, som någon förpliktats utgiva. Dessa bestämmelser äro avsedda att tillämpas även på sådant bidrag, som här är i fråga, dock icke på fattigvårdssamhälles fordran för redan utgiven fattigvård, utan endast på framtida försörjningsbidrag, som fastställts på fattigvårdsstyrelses talan, i den mån detta förfaller till betalning.»

Uti motiverna till det av lagberedningen den 30 november 1915 framlagda förslaget till lag om införsel i avlöning, pension eller livränta framhöll lagberedningen, under hänvisning till 68 § i fattigvårdslagstiftningskommitténs förslag till fattigvårdslag, att den där stadgade rätten kunde vara av stor betydelse, men att den för att fylla sitt ändamål måste vara förenad med rättighet att erhålla införsel i den underhållsskyldiges avlöning, vadan införselinstitutet ansetts även för de i nämnda paragraf avsedda fall böra kunna komma till användning.

Lagbered-
ningens
förslag.

I lagberedningens berörda förslag upptogs också en bestämmelse därom, att om enskild försörjningsskyldig genom myndighets beslut förpliktats att till fattigvårdssamhälle utgiva bidrag till den försörjningsberättigades underhåll, beträffande sådant bidrag vad i samma lag stadgats om införsel i avlöning, pension eller livränta för underhållsbidrag, som utginge till den underhållsberättigade, skulle äga motsvarande tillämpning.

Vid granskning i lagrådet av lagberedningens nämnda förslag hemställdes av tre ledamöter, att stadgandet om införsel till förmån för fattigvårdssamhälle måtte utgå. Därvid erinrades av en ledamot, att det icke kunde vara lämpligt att i den ifrågasatta ordningen meddela bestämmelser om införsel för fattigvårdssamhällets rätt till bidrag av den försörjningspliktige, innan föreskrifter om denna rätt blivit såsom lag antagna, varjämte framhölls, att fattigvårdssamhälle i många fall kunde såsom målsman för den försörjningsberättigade söka införsel eller, om underhållsbidrag icke blivit bestämt, vidtaga åtgärder för att få den försörjningsskyldige förpliktad att utgiva underhållsbidrag. De två andra ledamöter, som hemställde, att ifrågavarande stadgande måtte utgå, erinrade om svårigheten att, innan förslaget till lag om fattigvården antagits,

Lagrådet.

meddela bestämmelser om införsels användande i berörda utsträckning samt anförde:

»De villkor, varunder detta bör äga rum, måste angivas i lagen. I de fall, där rätten till underhåll kan av den underhållsberättigade själv göras gällande och sålunda fråga icke är om ersättning för lämnad fattigvård, synes denna rätt icke böra överflyttas på det fattigvårdssamhälle, som bidrager till försörjningen. Åtminstone måste i lagen om fattigvård närmare angivas de förutsättningar, varunder i angivna fall fattigvårdssamhället må kunna övertaga den underhållsberättigades anspråk mot den underhållsskyldige. Då utredning härutinnan saknas, synes med användningen av införsel till förmån för fattigvårdssamhälle böra anstå, tills frågan härom kan komma under bedömande i samband med den nya fattigvårdslagstiftningen.»

En ledamot av lagrådet lämnade det föreslagna stadgandet utan annan anmärkning, än att då med detsamma avsåges »allenast utgifter för den framtida försörjningen, men uttrycket bidrag i lagförslaget eljest begagnas även för att beteckna underhållskostnad under förfluten tid», ändrad avfattning av förevarande paragraf härutinnan torde vara av nöden.

I propositionen i ämnet till 1917 års riksdag medtogs icke det stadgande, som avsåg införsel för fattigvårdssamhälles fordran. Lagen den 14 juni 1917 om införsel i avlöning, pension eller livränta innehåller ej heller något dylikt stadgande.

Departements-
chefen.

Den sålunda i anledning av lagrådets anmärkning fallna frågan synes mig böra, då nu fattigvårdslagstiftningen föreligger till behandling, ånyo upptagas.

Vad då först vidkommer frågan, huruvida rätt till införsel skall medgivas fattigvårdssamhället, synas mig några betänkligheter häremot så mycket mindre böra möta, som ändamålet därmed är alldeles likartat med det, för vilket införsel eljest kan erhållas, eller att få bidrag till underhållsberättigads försörjning. Att fattigvårdssamhället i första hand bekostar försörjningen läser ej böra föranleda till, att den försörjningspliktige försättes i en gynnsammare ställning. Så länge civillagstiftningen rörande underhållsskyldigheten ännu icke fullständigt ordnats, föreligger i alla händelser ett stort behov av att fattigvårdssamhället erhåller rätt att uttaga försörjningsbidrag genom införsel, och även sedermera torde denna rätt kunna få sin betydelse. Efter borttagandet av fattigvårdsstyrelsens målsmansrätt över understödstagare, som fyllt 21 år, (se 77 § i Kungl. Maj:ts förslag till lag om fattigvården) har fattigvårdsstyrelsen ej annan möjlighet att bevaka sådan försörjningsberättigads anspråk än genom att erhålla dennes skriftliga uppdrag därtill, och då

det kan vara förenat med omgång eller svårigheter att erhålla sådant, lärer det även med hänsyn härtill vara av betydelse att fattigvårdssamhället erhåller en självständig rätt till införsel. Vidare bör erinras därom, att fattigvårdssamhället enligt förslaget till fattigvårdslag liksom enligt gällande fattigvårdsförordning har rätt att förelägga vissa försörjningspliktiga arbete, vilket innebär ett vida längre gående ingrepp än införsel, men att det naturligen är i allas intresse att ej tillgripa denna utväg, så länge bidrag till försörjningen kan erhållas i annan ordning.

I fråga om innehållet av och formen för ett stadgande om införsel för denna fattigvårdssamhällets rätt synes mig det av lagberedningen därom gjorda förslag böra i huvudsak upptagas. I anledning av den av tvenne ledamöter av lagrådet gjorda anmärkningen, att i fattigvårdslagen borde närmare angivas de förutsättningar, varunder fattigvårdssamhället må kunna övertaga den underhållsberättigades anspråk mot den underhållsskyldige, må erinras att, såsom förslaget till lag om fattigvården avfattats, fattigvårdssamhället har en självständig, av det civilrättsliga förhållandet ej direkt beroende rätt till gottgörelse för lämnad fattigvård och enligt 66 § i förslaget till utfående av framtida försörjningsbidrag. Några ytterligare föreskrifter i det av nämnda ledamöter av lagrådet angivna syfte synas mig därför icke erforderliga, varemot, i anledning av vad en ledamot av lagrådet anfört i redaktionellt hänseende, en jämkning vidtagits i lagberedningens förslag.

Jag övergår härefter till frågan om

Förbud för vissa försörjningspliktiga att avflytta från riket.

Ett av de önskemål, som framförts i ändamål att göra åtgärderna mot försumliga försörjningspliktiga mera effektiva, är vidare förbud för försörjningspliktig att utflytta ur riket. Förslag om stadgande av ett sådant hava framställts i samband med de ovan omnämnda yrkandena om införsel för försörjningsbidrag.

Jämväl angående detta ämne har av lagberedningen i samråd med fattigvårdslagstiftningskommittén uppgjorts förslag till lagstiftning. I sitt den 30 november 1915 framlagda förslag till lag om förbud för vissa underhållsskyldiga att avflytta från riket upptog nämligen lagberedningen jämte huvudbestämmelsen i 1 § första stycket, att den, som förpliktats att utgiva underhållsbidrag till barn eller adoptivbarn under 15 år, icke må avflytta från riket, med mindre han hos överexekutor

Lagberedningens förslag.

ställt av denne godkänd pant eller borgen för underhållsskyldighetens fullgörande, till dess barnet fyllt 15 år, tillika i andra stycket av samma paragraf ett stadgande av innehåll, att vad sålunda stadgats skulle äga tillämpning jämväl beträffande enskild försörjningsskyldig, som genom myndighets beslut förpliktats att till fattigvårdssamhälle utgiva bidrag till försörjning av barn under 15 år.

Lagrådet.

Vid granskning av lagberedningens nu nämnda förslag i lagrådet anmärktes av tre ledamöter, att om, på sätt vid granskning av förslaget till lag om införsel i avlöning, pension eller livränta hemställets, bestämmelsen däri om införsel till förmån för fattigvårdssamhälle uteslötes, jämväl andra stycket av 1 § i förslaget till lag om förbud för vissa underhållsskyldiga att avflytta från riket borde utgå.

Detta stycke uteslöts också i den för 1917 års riksdag framlagda propositionen och ingår ej heller i den lag i ämnet, som utfärdades den 14 juni 1917. Enligt denna lag kan fattigvårdsstyrelse ändock i viss omfattning bevaka samhällets intresse i förevarande hänseende. Det stadgas nämligen i 2 §, att innan däri för vissa fall medgiven befrielse för underhållsskyldig att vid avflyttning ställa pant eller borgen bifalles, överexekutor skall giva såväl den underhållsberättigade som, där så finnes erforderligt, fattigvårdsstyrelse tillfälle att yttra sig i ärendet. Vidare föreskrives i 3 §, att då fara är för handen, att underhållsskyldig avflyttar från riket utan att ställa säkerhet, utmätningssman på begäran av underhållsberättigad eller fattigvårdsstyrelse äger meddela förbud för den underhållsskyldige att avflytta.

Departements-
chefen.

Då lagberedningens förslag om införsel till förmån för fattigvårdssamhälle i avlöning m. m. nu åter upptagits, synas de av beredningen föreslagna reglerna om utflyttningsförbud, då försörjningsskyldig blivit förpliktad att till fattigvårdssamhälle erlägga försörjningsbidrag, jämväl böra komma till tillämpning.

Enligt förslaget till lag om fattigvården hava adoptivföräldrar samma försörjningsplikt mot minderåriga adoptivbarn som föräldrar mot minderåriga barn. Det föreslagna hindret för avflyttning torde därför böra gälla även den, som förpliktats utgiva försörjningsbidrag till adoptivbarn.

Ehuru i förslaget till fattigvårdslag minderårighetsgränsen bestämts till 16 år och enskilds försörjningsplikt i följd härav upphör först då barnet eller adoptivbarnet uppnått denna ålder, torde det icke vara lämpligt att i förevarande lag, där förbud mot avflyttning eljest icke

gäller längre än till dess barnet fyllt 15 år, gå över denna åldersgräns, utan lärer förbudet, även då det gäller person, som förpliktats att till fattigvårdssamhälle utgiva försörjningsbidrag, böra avse allenast tiden till dess barnet eller adoptivbarnet fyllt 15 år.

Slutligen kommer jag till frågan om

**Ersättning i vissa fall av allmänna medel till vittnen i mål enligt 75 §
i Kungl. Maj:ts förslag till lag om fattigvården.**

I 77 § av det av fattigvårdslagstiftningskommittén uppgjorda förslaget till lag om fattigvården stadgades att, där någon, som intagits å fattigvårdsanstalt eller inställt sig eller hämtats till förrättande av arbete utanför anstalt, gjorde sig skyldig till förseelse av visst i 76 § av förslaget närmare angivet slag och icke läte sig rätta av honom enligt sistnämnda paragraf tilldelad varning, fattigvårdsstyrelse eller anstaltsstyrelse kunde anmäla saken hos allmänna åklagaren, på vilken det ankomme att hos Kungl. Maj:ts befallningshavande göra framställning om den felandes dömande till tvångsarbete. Enligt vad vidare föreskrefs kunde Kungl. Maj:ts befallningshavande för förebringande av utredning i saken förordna om förhör vid domstol.

Förslaget
till fattig-
vårdslag.

Härvid anförde kommittén:

»En fullständig utredning i dessa mål torde i många fall ej kunna erhållas annat än genom vittnesbevisning, och medgivandet om förhörs hållande inför domstol bör därför även avse vittnesförhör. Hållande av vittnesförhör på begäran av åklagare eller efter myndighets förordnande torde emellertid kräva, att kostnaden för vittnes inställelse förskotteras av statsverket. Då lagen den 4 juni 1886 angående ersättning av allmänna medel till vittnen i brottmål icke är i dylikt fall tillämplig, har kommittén ansett sig böra föreslå en särskild lag till reglerande av hithörande förhållanden.»

Det av Kungl. Maj:t för riksdagen framlagda förslaget till lag om fattigvården, som i 75 § upptager de bestämmelser, som motsvara 77 § i kommittéförslaget, avviker från kommitténs förslag därutinnan, att anmälan om dömande till tvångsarbete må av vederbörande fattigvårds- eller anstaltsstyrelse göras direkt hos Kungl. Maj:ts befallningshavande.

Det av kommittén uppgjorda förslaget till lag om ersättning åt vittnen i dessa mål innehåller, att om i dylika mål, någon vid förhör inför domstol blivit av allmän åklagare åberopad såsom vittne eller för att upplysningsvis höras eller ock efter förordnande av Kungl. Maj:ts befallningshavande blivit för sådant ändamål inkallad, njuter han ersätt-

Förslaget
till lag om
vittnes-
ersättning.

ning för inställelsen av allmänna medel efter enahanda grunder och i samma ordning, som stadgas angående ersättning av allmänna medel till vittnen i brottmål; och skall sådan kostnad alltid stanna å statsverket.

I motiveringen anför kommittén, att någon skyldighet för allmänna åklagaren att återgälda kostnaden näppeligen torde kunna ifrågasättas, samt att med hänsyn till målets art och ändamålet med den påyrkade åtgärden det syntes kommittén lämpligast, att ej heller svaranden kan åläggas återgälda kostnaden i fråga.

Departements-
chefen.

Mot förslaget, att i dessa mål kostnaden för vissa vittnens inställelse skall förskotteras av statsmedel och stanna å statsverket synes intet vara att erinra. En liknande anordning förekommer för närvarande enligt lagen den 30 juni 1913 om ersättning i vissa fall av allmänna medel till vittnen i mål enligt lagen om behandling av alkoholister.

Med hänsyn till den omarbetning, som 77 § i kommitténs förslag till fattigvårdslag undergått, bör emellertid förevarande lagförslag underkastas motsvarande förändring. Därvid uppstår fråga, huruvida vad i förslaget stadgats om av åklagare åberopad person bör gälla person, som inkallats av fattigvårdsstyrelsen, vilken enligt Kungl. Maj:ts förslag i åklagarens ställe är part i målet. I nyssnämnda lag den 30 juni 1913 har någon motsvarande föreskrift beträffande person, som inkallats av nykterhetsnämnd, ej meddelats, och någon egentlig anledning att giva fattigvårdsstyrelse en mera gynnad ställning än nykterhetsnämnd lär knappast föreligga. I praktiken torde väl i allmänhet komma att tillgå så, att fattigvårdsstyrelsen hos Kungl. Maj:ts befallningshavande lämnar uppgift på lämpliga vittnen och att befallningshavanden, om skäl för deras hörande anses föreligga, förordnar om deras inkallande till domstolen. Skillnaden mellan ett dylikt förfarande och den nyss ifrågasatta anordningen torde i realiteten icke bliva särdeles stor. Jag har därför icke ansett mig böra föreslå någon föreskrift av antytt innehåll.

I övrigt synes mig skäl ej föreligga att frånga kommitténs förslag.

I överensstämmelse med vad jag sålunda anfört har jag låtit inom justitiedepartementet utarbeta förslag till

1:o) lag om tillägg till lagen den 14 juni 1917 om införsel i avlöning, pension eller livränta,

2:o) lag om ändrad lydelse av 1 § i lagen den 14 juni 1917 om förbud för vissa underhållsskyldiga att avflytta från riket samt

3:o) lag om ersättning i vissa fall av allmänna medel till vittnen i mål enligt 75 § i lagen om fattigvården.

Departementschefen uppläste härefter de ifrågavarande lagförslagen, vilka voro av den lydelse bilaga vid detta protokoll utvisar, och hemställde, att lagrådets utlåtande över förslagen måtte för det i § 87 rege-
ringsformen omförmälda ändamål inhämtas genom utdrag av protokollet.

Till denna av statsrådets övriga ledamöter biträdda
hemställan täcktes Hans Maj:t Konungen lämna bifall.

Ur protokollet:

N. Beite.

*Bilaga.***Förslag**

till

L a g**om tillägg till lagen den 14 juni 1917 om införsel i avlöning, pension eller livränta.**

Härigenom förordnas, att till lagen den 14 juni 1917 om införsel i avlöning, pension eller livränta skall fogas en ny paragraf av nedan angivna lydelse:

20 §.

Är enskild försörjningsskyldig enligt myndighets beslut pliktig att till fattigvårdssamhälle utgiva bidrag till den försörjningsberättigades underhåll för tid efter beslutets meddelande, skall beträffande sådant bidrag vad i denna lag är stadgat om införsel i avlöning, pension eller livränta för underhållsbidrag, som utgår till den underhållsberättigade, äga motsvarande tillämpning.

Denna lag skall träda i kraft den 1 januari 1919.

Bilaga.

Förslag

till

Lag

om ändrad lydelse av 1 § i lagen den 14 juni 1917 om förbud för vissa underhållsskyldiga att avflytta från riket.

Härigenom förordnas, att 1 § i lagen den 14 juni 1917 om förbud för vissa underhållsskyldiga att avflytta från riket skall hava följande ändrade lydelse:

1 §.

Den, som enligt rättens eller domarens beslut eller skriftligt, av två personer bevittnat avtal är pliktig att till fullgörande av lagstadgad underhållsskyldighet utgiva underhållsbidrag till barn eller adoptivbarn under femton år, må ej avflytta från riket, med mindre han hos överexekutor i den ort, där han har sitt hemvist, ställt av överexekutor godkänd pant eller borgen för underhållsskyldighetens fullgörande, till dess barnet fyllt femton år.

Vad sålunda stadgats skall äga tillämpning jämväl beträffande enskild försörjningsskyldig, som enligt myndighets beslut är pliktig att till fattigvårdssamhälle utgiva bidrag till försörjning av barn eller adoptivbarn under femton år; och skall i sådant fall vad i denna lag sägs om underhållsberättigad gälla fattigvårdssamhället.

Borgen må ej godkännas, med mindre den ingåtts såsom för egen skuld och, där borgesmännen äro flera, de borgat en för alla och alla för en.

Det åligger överexekutor att, där den underhållsberättigades hemvist är känt, till denne med posten avsända underrättelse därom att säkerhet blivit ställd.

Denna lag skall träda i kraft den 1 januari 1919.

*Bilaga.***Förslag**

till

Lag

om ersättning i vissa fall av allmänna medel till vittnen i mål enligt
75 § i lagen om fattigvården.

Härigenom förordnas som följer:

Har i mål, som avses i 75 § av lagen om fattigvården, någon efter förordnande av Konungens befallningshavande blivit inkallad för att inför domstol höras såsom vittne eller upplysningsvis, njute han ersättning för inställelsen av allmänna medel efter enahanda grunder och i samma ordning, som stadgas angående ersättning av allmänna medel till vittnen i brottmål; skolande sådan kostnad alltid stanna å statsverket.

Denna lag skall träda i kraft den 1 januari 1919.

*Utdrag av protokollet, hållet i Kungl. Maj:ts lagråd tisdagen
den 12 mars 1918.*

Närvarande:

Justitieråden GULLSTRAND,
VON SETH,
WEDBERG,
Regeringsrådet PLANTING-GYLLENBÅGA.

Enligt lagrådet tillhandakommet utdrag av protokollet över justitiedepartementsärenden, hållet inför Hans Maj:t Konungen i statsrådet den 8 februari 1918, hade Kungl. Maj:t förordnat, att lagrådets utlåtande skulle för det i § 87 regeringsformen omförmälda ändamål inhämtas över upprättade förslag till *lag om tillägg till lagen den 14 juni 1917 om införsel i avlöning, pension eller livränta, lag om ändrad lydelse av 1 § i lagen den 14 juni 1917 om förbud för vissa underhållsskyldiga att avflytta från riket och lag om ersättning i vissa fall av allmänna medel till vittnen i mål enligt 75 § i lagen om fattigvården.*

Förslagen, som finnas bilagda detta protokoll, hade inför lagrådet föredragits av häradshövdingen, f. d. revisionssekreteraren Jacob Linders.

Lagrådet lämnade förslagen utan anmärkning.

Ur protokollet

Erik Ölander.

Utdrag av protokollet över justitiedepartementens ärenden, hållet inför Hans Maj:t Konungen i statsrådet å Stockholms slott tisdagen den 19 mars 1918.

Närvarande:

Hans excellens herr statsministern EDÉN,
 Hans excellens herr ministern för utrikes ärendena HELLNER,
 Statsråden PETERSSON,
 SCHOTTE,
 PETRÉN,
 NILSON,
 LÖFGREN,
 friherre PALMSTIERNA,
 RYDÉN,
 UNDÉN,
 THORSSON.

Departementschefen, statsrådet Löfgren, anmälde lagrådets den 12 mars 1918 avgivna utlåtande över de genom Kungl. Maj:ts beslut den 8 februari 1918 till lagrådet remitterade förslagen till

1:o lag om tillägg till lagen den 14 juni 1917 om införsel i avlöning, pension eller livränta,

2:o lag om ändrad lydelse av 1 § i lagen den 14 juni 1917 om förbud för vissa underhållsskyldiga att avflytta från riket samt

3:o lag om ersättning i vissa fall av allmänna medel till vittnen i mål enligt 75 § i lagen om fattigvården.

Lagrådet hade lämnat lagförslagen utan anmärkning.

Under erinran att de kostnader, som bliva en följd av lagen om ersättning i vissa fall av allmänna medel till vittnen i mål enligt 75 § i lagen om fattigvården, torde böra utgå ur det under andra huvudtiteln uppförda förslagsanslaget »ersättning åt domare, vittnen och parter»,

hemställde departementschefen, att förslagen måtte, jämlikt § 87 regeringsformen, genom nådig proposition föreläggas riksdagen till antagande.

Till denna av statsrådets övriga ledamöter biträdda hemställan täcktes Hans Maj:t Konungen lämna bifall; och skulle till riksdagen avlåtas nådig proposition av den lydelse, bilaga vid detta protokoll utvisar.

Ur protokollet:

C. G. Bruno.
